

[Per Hækkerup.]

forhandlingen om udformningen af de syvs traktat fastlagt som et af hovedformålene for det lille frihandelsområde, at der skulle tilstræbes optagelse af forhandlinger med de seks med det formål at overvinde den begyndende opspaltning af Europa i to økonomiske grupper, som tog sin start med dannelsen af de seks, og som førte til konsekvensen: dannelsen af de syv; det vil sige, vor tilslutning til de syv var præget af det samme grundsynspunkt, som hele tiden havde ligget bag vor politik: ønsket om dannelsen af det store europæiske marked.

Som bekendt kom disse forhandlinger mellem de seks og de syv ikke i stand. Der kom forhandlinger i gang mellem England som den største stat inden for de syv og Frankrig som den ledende stat — kan man måske sige — inden for de seks. Disse forhandlinger førte ikke til overvindelse af modsætningen mellem de seks og de syv, formindskelse af afstanden mellem de seks og de syv, men førte til, at England foretog en omvurdering af sin holdning og besluttede sig til at søge optagelse som medlem i det europæiske fællesmarked, i de seks' sammenslutning, en beslutning, som i går blev godkendt af det britiske parlament.

Dermed, efter denne beslutning, befinder vi os igen i en ny situation. Hvis resultatet af de forhandlinger, England nu optager med de seks, fører til, at England indmelder sig i løbet af en kortere eller længere periode, og det må man regne med som en realpolitisk mulighed, så vil dette — Englands endelige optagelse i de seks — betyde, at det lille frihandelsområde, de syv, EFTA, eller hvad vi nu vil kalde det, reelt er sprængt. Og hvad er det så for en situation, vi står i? Hvilke muligheder har vi så? Ja, hvis Norge, hvis Irland, hvis måske andre lande tilslutter sig sammen med England plus de ikke-europæiske områder, der har tilknytning til disse europæiske lande, vil det sige, at der dannes et større marked i Europa bestående af en halv snes stater, et stormarked, som efter de nuværende handelstal vil omfatte henimod tre fjerdedele af vor udenrigshandel, og det, der bliver vort problem i den situation, er da dette: skal vi gå med i et sådant større marked eller kan vi stå udenfor?

I diskussionerne om, hvorvidt den beslutning, regeringen foreslår os at tage, er rigtig eller ej, mener jeg vi har forpligtelse til at overveje, ikke blot hvilke fordele og ulemper der knytter sig til et endeligt dansk medlemskab i et sådant større marked, men også hvilke fordele og ulemper landet vil komme ud for i forhold til vor nuværende situation, hvis vi ikke går ind i et sådant større marked, der, som jeg nævnte det, omfatter henimod tre fjerdedele af vor udenrigshandel. Det er dette problem, vi i dag må overveje, og som i dag må være afgørende for, hvilken vej vi anbefaler regeringen at gå. Ud fra de samme synspunkter, som vi hele tiden har fastholdt i markedsdebatten — ønsket om at fremme den europæiske enhed ved dannelsen af et stormarked, ønsket om at komme ind i et fællesmarked med begge vore største handelspartnere — har regeringen da formuleret den politik, der fandt udtryk i regeringserklæringen i mandags: at søge optagelse i fællesmarkedet. Og dette kan mit parti tilslutte sig under de af mig tidligere nævnte forudsætninger.

Denne vor tilslutning betyder imidlertid ingenlunde, at vi dermed ser bort fra de betænkeligheder og de problemer som vi i tidligere markedsdebatter har fremført var forbundet med en dansk tilslutning til de seks. Disse betænkeligheder har stadig gyldighed, men de har ikke den samme gyldighed som ved tidligere debatter, hvor vurderingen af dem blev foretaget under den forudsætning, at der var en isoleret dansk tilslutning til de seks. Det er ikke det, der er problemet i dag. Den omstændighed, at England og Danmark, måske Norge, måske Irland og måske andre stater kommer ind i fællesmarkedet, reducerer ikke blot de handelsmæssige og økonomiske betænkeligheder, men også i et vist omfang de kulturelle og politiske betænkeligheder, vi hidtil har fremhævet.

Der bliver faktisk tale om et nyt fællesmarked, hvori den politiske ustabilitet og den manglende politiske balance, som har foranlediget en del af vor frygt for tilslutning til de seks, vel ikke forsvinder, men hvor ustabiliteten reduceres ved, at lande med et ud fra vor opfattelse mere stabilt politisk syn og mere stabilt demokratisk politisk system kommer ind i helheden og derved